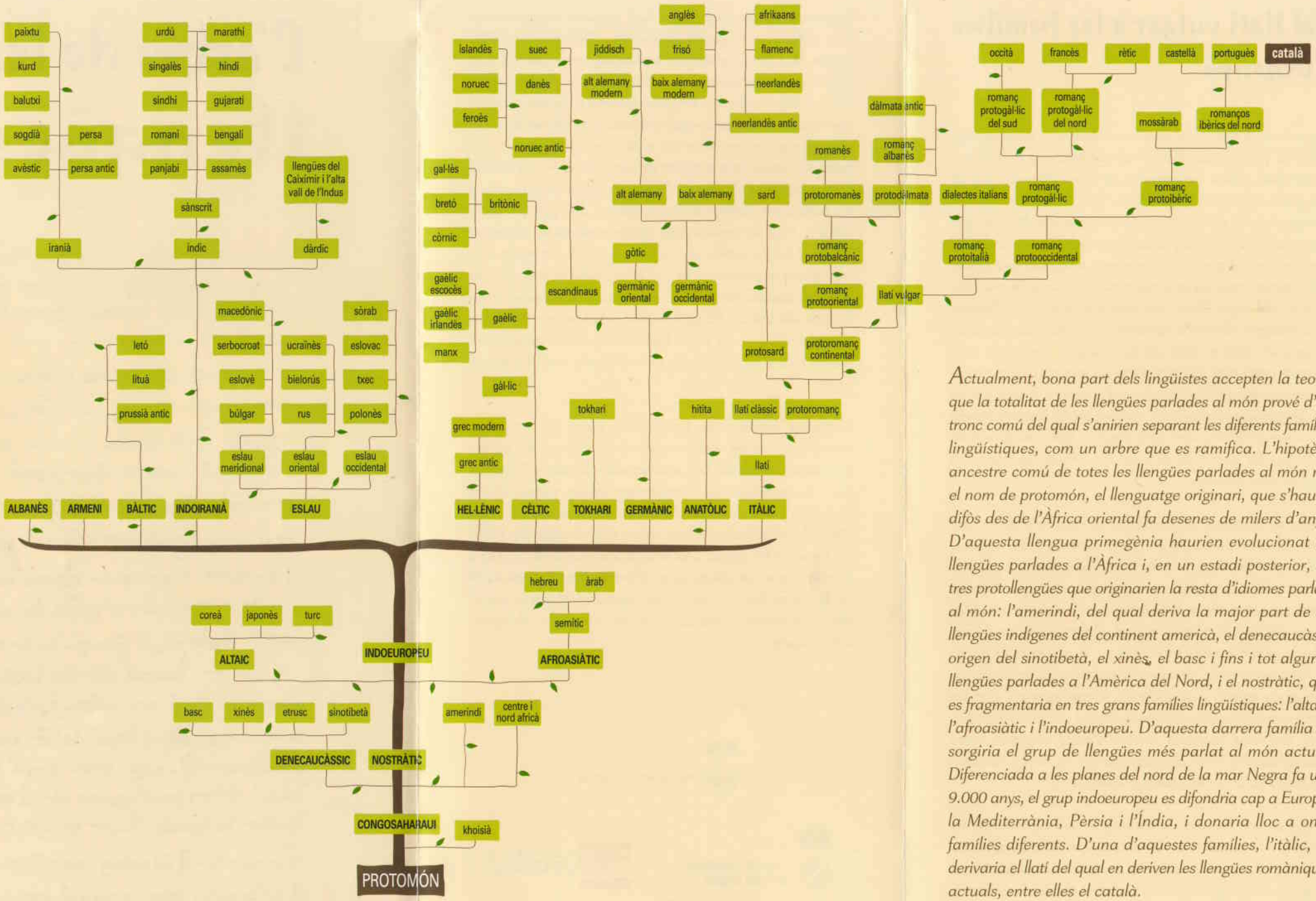

Actualment, bona part dels lingüistes accepten la teoria que la totalitat de les llengües parlades al món prové d'un tronc comú del qual s'anirien separant les diferents famílies lingüístiques, com un arbre que es ramifica. L'hipotètic ancestre comú de totes les llengües parlades al món rep el nom de protomón, el llenguatge originari, que s'hauria difòs des de l'Àfrica oriental fa desenes de milers d'anys. D'aquesta llengua primegènia haurien evolucionat les llengües parlades a l'Àfrica i, en un estadi posterior, les tres protollengües que originarien la resta d'idiomes parlats al món: l'amerindi, del qual deriva la major part de les llengües indígenes del continent americà, el denecaucàsic, origen del sinotibetà, el xinès, el basc i fins i tot algunes llengües parlades a l'Amèrica del Nord, i el nostràtic, que es fragmentaria en tres grans famílies lingüístiques: l'altaic, l'afroasiàtic i l'indoeuropeu. D'aquesta darrera família en sorgiria el grup de llengües més parlat al món actual. Diferenciada a les planes del nord de la mar Negra fa uns 9.000 anys, el grup indoeuropeu es difondria cap a Europa, la Mediterrània, Pèrsia i l'Índia, i donaria lloc a onze famílies diferents. D'una d'aquestes famílies, l'itàlic, en derivaria el llatí del qual en deriven les llengües romàniques actuals, entre elles el català.